

[Holger Eriksen.]

I øvrigt anbefaler jeg alle de af finansministeren stillede og af hele udvalget eller dets flertal tiltrådte ændringsforslag.

Med hensyn til forslag til lov om ændringer i lov om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd kan jeg som ved første behandling også anbefale dette.

Viggo Hauch: Ved bedømmelsen af de to lovforslag, der er til behandling, og hvoraf normeringslovforslaget er meget omfattende, må man tage i betragtning, at dette, efter at lønningsloven blev gennemført i 1958, er det tidligste tidspunkt, hvor der har kunnet ske en almindelig regulering omfattende omklassificering af en lang række stillinger, og det har naturligvis ikke kunnet undgå at præge lovforslagets omfang.

Vi har fra mit partis side ikke nogen indvendinger at gøre derimod i hovedsagen, men selv om vi tager et rimeligt hensyn til det nævnte, så giver det foreliggende lovkompleks, især når det sammenholdes med hele udviklingen på tjenestemandsområdet, dog et forstemmende indtryk af, at regeringen, repræsenteret først og fremmest ved den højtærede finansminister, ikke har det faste greb om statens lønningsvæsen, som kunne være ønskeligt og rigtigt. Mange ting tyder på, at vi på alt for mange punkter har torpederet den lønnings- og normeringslov, som vi for mindre end 4 år siden gennemførte, efter at den havde gennemgået en meget grundig behandling i lønningskommissionen af 1954, og at den manglende fasthed, den vaklende kurs, der desværre har præget regeringens politik gennem de sidste år, også har gjort sig stærkt gældende på dette område.

Det billede, som man kunne tegne af regeringen, er billedet af en flok mænd, der med et trojkaforspand af nationaløkonomer kører af sted forfulgt af en flok sultne og hylende ulve, og som, hver gang en sulten ulv kommer køretøjet for nær og truer med at angribe det, kaster en luns i gabet på den i håb om at vinde en stakket tidsfrist, men alene med det resultat, at andre sultne farer så meget hårdere på for også at få en luns. Må jeg i denne forbindelse sige til den højtærede finansminister, som jo endnu er ret ung i sit embede, at en af en finansministers vigtigste opgaver er at kunne sige

nej, ikke blot til organisationers, men også til ministerkollegers krav. Den højtærede finansminister har i sit embede haft forgængere, også af sin egen partifarve, der havde denne evne, og dem bedømmer eftertiden som nogle af de bedste, vi har haft.

Men dette kunne give anledning til en betragtning over det fra så mange sider, ikke mindst fra den tidligere højtærede minister hr. Bertel Dahlgaards side, omtalte organisationstyranni, som vi menes at leve under, nemlig den bemærkning, at organisationernes opgave i vort demokratiske samfund er at være advokater for interesserne hos de medlemmer, der har valgt dem, og kæmpe for dem, så godt de kan. Det må vi ikke overse. Derimod er det regeringens og folketingets opgave at varetage helhedens tarv og indordne de indrømmelser, som man må give til organisationerne, efter helhedens tarv. Når jeg fremhæver det, er det, fordi det altid har forekommet mig som noget af en falliterklæring med al denne jammer fra politisk side over organisationernes for store indflydelse. Det er nu engang politikernes opgave at sætte organisationerne på plads, om det behøves, og var man ikke fra politisk side så bange for at gøre det, var vel adskillige ting blevet bedre.

Det er ikke blot på det lønningsmæssige område, man kan komme ud for pres fra organisationside, og det mener jeg vi har set i det spørgsmål, som drejer sig om undervisningsministeriets ændring. Heller ikke i dette spørgsmål synes jeg regeringen har stået tilstrækkelig fast. Jeg har under forslagenes behandling i lønningsudvalget gjort et alvorligt forsøg på, da nu regeringen synes på det punkt at være svag over for organisationerne, at få samling i folketinget om på et enkelt punkt at vise den fasthed og enighed, som jeg mener vi savner. Jeg erkender, at mine anstrengelser var forgæves; men jeg beklager, at det ikke lykkedes, og jeg tror, at større kredse senere vil komme til at beklage det.

Om selve forslaget til lønningslov bemærkes, at mit parti hilser med tilfredshed, at der med lovforslaget er sket en rettelse af det misforhold, der var kommet med hensyn til sygeplejerskerne i og uden for statens område. Vi erkender, at det hidtidige forhold ikke var rimeligt over for en